

Jofre Mateu

El capità del Barça B es declara culer de tota la vida. Res d'estrany si es té en compte que és al club des dels 13 anys

Carles Puyol

Al jugador de la Pobla, habitual del primer equip, li agrada molt Luis Enrique i diu que ser futbolista no és cap ganga

XÈNIA BUSSÉ / ALFONS MARTÍ

Barcelona

● Jofre Mateu, capità del Barça B i present a diverses convocatòries del primer equip, i Carles Puyol, un habitual de Charly Reixach, són dues estrelles que vénen de Ponent. Mateu, de Lleida, i Puyol, de la Pobla de Segur, s'han format a la Masia i coneixen el Barça a fons. Dues carreres, dos caràcters i dues maneres d'entendre el futbol que s'han fet al planter del club més important del país. En aquesta conversa repassem les seves aventures i parlen del que més saben: jugar a futbol. La cita havia de ser al miniestadi del FC Barcelona. El mòbil de Jofre Mateu sona. És Carles Puyol, que s'espera al Camp Nou. A tota velocitat entrem, amb el cotxe de Jofre Mateu, al pàrquing de l'estadi, cosa que ens permet esquivar un eixam de seguidors que, armats amb bolígrafs de tota mena, envolten aquesta sortida de cotxes a fi de capturar algun autògraf. Jofre Mateu, l'amfitrió, ens condueix i fa els honors fins a la sala de prop de la llotja on Carles Puyol, des d'un dels sofàs, s'excusa: «Em pensava que havíem quedat aquí!»

—Hi ha molta diferència entre jugar a Lleida o jugar a Barcelona, o sigui, jugar a l'equip de la Pobla o el Lleida, i al Barça?

—(Carles Puyol) «Sí, és una mica diferent. Entre jugar a la Pobla, que som 2.000 habitants, i ve-

Carles Puyol i Jofre Mateu, asseguts a la graderia del Camp Nou. Aquest dia no vam poder fotografar-los al camp perquè estaven replantant la gespa. / J. MIKEL LABURU

nir després aquí a Barcelona, que és una ciutat gran, i jugar al Barça, sigui a la categoria que sigui, jo crec que la diferència és molt gran.»

—(Jofre Mateu) «Tots dos hem jugat a nivells diferents. Ara mateix, ell està al primer equip del Barcelona, i és clar que amb la Pobla això no hi té res a veure. Però a l'edat que vam venir aquí, jo amb 13 anys, ell potser una mica més gran, vius el futbol d'una altra manera. Quan et comences a dedicar professionalment al futbol és un altre món.»

—Com es van conèixer? A

Lleida?

—(JM) «No, ens vam conèixer a Barcelona. Jo sóc d'Alpicat, un poble a la vora de Lleida, i Puy, de la Pobla. Ens vam conèixer aquí, a la Masia.»

—(CP) «Quan jo vaig entrar ell ja hi era...»

—(JM) «Sí, jo ja era un dels jefes de la Masia...»

—(CP) «I vam començar a viure junts, al mateix lloc.»

—(JM) «Tots els que som de fora de Barcelona ens coneixíem perquè vivíem a la Masia. Als nostres temps, érem 30 jugadors del futbol base que veníem de llocs

diferents.»

—Què hi feien, a la Masia?

—(JF) «Hi ha gent que es pensa que quan som a la Masia és com si estiguéssim en una residència, com si hi fóssim tot el dia... Però de fet, allà coincidíem als àpats i a l'hora de dormir, perquè durant el dia estudiàvem, treballàvem, entrenàvem cadascú al seu equip, al seu institut.»

—Com van venir al Barça?

—(CP) «En el meu cas, jo jugava a la Pobla i el Ramon Sostres va demanar una prova aquí. Després se'm van quedar.»

—(JM) «Jo jugava un campionat sub-14 a Lleida i...»

—(CP) «El seu pare va pagar molts diners i va entrar, ha, ha, ha...!»

—(JM) «Ha, ha, ha!... i Josep M. Fuster em va veure en un partit. Un dia em va trucar a casa i em va preguntar quan em podrien veure jugar més. Va venir a veure'm amb l'Oriol Tort, que era un home important en el futbol base, em van veure un parell de partits i em van oferir venir la temporada següent.»

—Quan ets un jugador jove i et diuen que te'n vas al Barça, què passa? Et tornes boig?

—(JM) «I tant! Bé, això segons com ho visquis.»

—Jugar al Barça és el màxim?

—(JM) «No per a tothom. Per a nosaltres sí, perquè som culers de tota la vida.»

—(CP) «Des de petits. I quan

se t'obren les portes per poder venir al Barça, véns directament...»

—(JM) «Però hi ha gent que ho veu diferent. Segons l'edat que tens, això també canvia. Quan tens 14 o 15 anys i estàs molt bé a casa teva, amb la teva família, i has de marxar a viure fora, lluny, i no ets culer de sempre... Però a mi, quan m'ho van dir, amb 13 anys i sent com era el somni de la meua vida, ni família, ni amics, ni res de res no em va parar.»

—El Barça representa el sostre per a un jugador d'aquí?

—(JM) «Per a mi sí que és el sostre. Perquè és la meua aspiració de tota la vida. El dia que aconsegeixi jugar al Camp Nou i jugar-hi sempre, com hi està jugant ell ara mateix, per a mi això serà el sostre. A partir que tens això n'has de buscar uns altres, de sostres, perquè no et pots estancar.»

—(CP) «Jo crec que arribar al Barça pot ser el sostre. Però com diu ell, no?, un cop hi ets sempre has de millorar. A nivell de club és difícil millorar, perquè jo crec que estem en un dels millors clubs del món. Però sempre has de millorar com a jugador, aprendre a cada partit i anar creixent com a jugador.»

—Jofre Mateu, vostè va jugar un any fora del Barça, al Mallorca B, oi que sí? Això s'acostuma a fer? És bo conèixer altres equips?

—(JM) «És una mica tot. En un principi, i com ja he dit, el meu somni és estar al Barça. Per poc que pugui, no me'n mouré. Què va passar en aquella ocasió? Jo estava en una situació una mica complicada, era un moment en què no comptaven gaire amb mi, jugava poc... Vaig veure que l'oportunitat podia ser interessant i no quedava deslligat del Barça. Va ser una decisió meua, i també del club, és clar.»

—Va ser una bona experiència?

—(JM) «Em va anar molt bé. Jo estic molt satisfet d'haver marxat, va ser un any que em va servir de molt. Vaig conèixer gent, vaig veure un altre nivell de professionalitat, un entrenador, Juan Ramon López (ara és al Madrid B), molt diferent del que he tingut al Barça, que em va ajudar bastant. Vaig aprendre moltíssim. Conèixer coses noves sempre m'agrada molt. Tant de bo

Puyol i Mateu coincideixen que caldria potenciar més el futbol català, i que el Barça hipoteca en part el creixement d'altres clubs perquè ho acapara tot i quan hi ha algun jugador que sobresurt l'acaba fitxant. / J.M. LABURU

m'hagués quedat un any més a Mallorca. Vam tenir la mala sort de no jugar ni el play-off, tot i haver fet una temporada bastant bona. Ara estic molt content d'haver tornat, perquè aquí sóc a casa i les coses comencen a anar bé.»

—(CP) «Jo vaig estar a punt de marxar fa tres anys, però al final no ens vam posar d'acord i em vaig quedar aquí.»

—On se n'havia d'anar?

—(CP) «Al Màlaga. Però millor que no hi hagi anat.»

—L'un de la Pobla i l'altre de Lleida, han jugat i coneixen força com és el futbol d'aquella zona. Hi ha alguna característica especial del futbol que allà es juga?

—(CP) «Són molt diferents. No es pot dir, per exemple, que de Lleida surten bons davanters. El futbol a Lleida es veu igual que a tot arreu, suposo. El difícil és arribar al Barça.»

—(JM) «A Lleida les coses van d'una altra manera. És una ciutat més petita i una zona amb menys possibilitats. Aquí hi ha més instal·lacions i més persones que faciliten les coses. L'afició no crec que sigui més petita que aquí. Allà a la gent li agrada molt l'esport i el futbol. Però també és cert que hi ha molts jugadors que per les limitacions d'allà ho

deixen córrer. Potser si fossin aquí continuarien jugant.»

—Troben que fa falta una mica més de rivalitat entre els equips catalans? El futbol català és prou apassionant perquè la gent el visqui més?

—(JM) «Jo crec que sí, que se n'hauria de parlar més, però és que tenim el Barça, que és un problema, perquè ho acapara tot. La gent a Catalunya és del Barça. Jo

«MOLTA GENT ES PENSA QUE SER FUTBOLISTA ÉS UNA GANGA, PERÒ NO ÉS AIXÍ. HI HA MOLTA PRESSIÓ. RIVALDO, HI HA DIES QUE S'HO PASSA MOLT MALAMENT»

no dic que tothom, però el Barça acapara moltíssim. Llavors és difícil que altres clubs puguin créixer molt més...»

—(CP) «Així que surt un jugador bo a Lleida... el vénen a buscar del Barça.»

—(JM) «Això és un altre tema. Entre el Barça i l'Espanyol hi ha hagut enfrontaments forts per situacions d'aquestes. Si hi ha un jugador en disputa, generalment se l'endú el Barça. Però bé, ara això està canviant una mica i l'Es-

panyol ho està fent molt bé al planter. Per garantia de club, quan a un jugador jove el vol el Barça, ell mateix, els seus pares... tot es decanta cap al Barça. El Barça impedeix molt el creixement d'altres equips. Per això s'hauria de fer alguna cosa perquè n'hi hagués més i que se'n parlés més, perquè hi ha nivell. Està clar que el futbol català és important.»

—Barça-Real Madrid. La bipolaritat és total en aquest nivell?

—(CP) «Abans era més així. Alguna temporada sortia algun altre equip, però poc. Ara això ja no és així. Hi ha equips molt forts i hi ha molta més rivalitat. Tant un Deportivo com un València poden... i l'Atlético de Madrid segur que pujarà i lluitarà per la lliga a primera.»

—(JM) «Jo també crec que el Barça-Madrid ha perdut bastant. Jo me'n recordo de petit que era molt més gros. Ara, crec que s'intenta que sigui com abans, però no ho és tant. La gent no ho viu de la mateixa manera. Cada setmana, ara, tens la Champions-league, dos o tres partits bons, i dius: no vaig al camp el dia del Madrid, però hi vaig dimecres, que ve la Juventus. Ara es corren partits

Continua a la plana següent

Ve de la plana anterior

molt importants.»

—En quina lliga que no fos aquesta jugarien i per què?

—(CP) «Jo, a Itàlia o Anglaterra. Primer, per conèixer una cosa diferent, tot i que si pots estar aquí tota la carrera, millor. A Anglaterra m'agrada molt com viuen el futbol i m'agradaria conèixer-ho.»

—(JM) «A mi pràcticament qualsevol lloc m'agradaria. Anar a un lloc on t'ofereixin bones condicions i hi estiguis bé i puguis conèixer coses...»

—(CP) «Tot per diners, tot per diners, ha, ha...!»

—(JM) «El que passa és que Itàlia i Anglaterra són les lligues més fortes, i si t'arriba una oferta d'Itàlia no te n'aniràs a jugar a un equip grec... Però si m'ofereixen anar a Itàlia malament, i en canvi puc anar al Japó amb bones condicions, doncs m'agradaria anar-hi un any.»

—Quins jugadors del món admiren més i per què?

—(CP) «A mi me n'agraden molts. Ara, m'agrada molt Luis Enrique, sobretot pel caràcter que té. M'agraden els jugadors així. Després hi ha molts defenses que m'agraden: Turam, Maldini... I després, jugadors del Barcelona com Rivaldo o Figo, jugadors que he tingut la sort de jugar amb ells i n'he après molt.»

—(JM) «Jo, ara mateix, estic amb el Puy: Luis Enrique em sembla que és el jugador més important que hi ha a nivell estatal, perquè és una peça que en un equip es nota molt si hi falta. Agradar-me? M'agrada molt Zidane, com juga, i Maradona, que s'ha retirat ara però sempre ha sigut el meu ídol. Futre m'agradava moltíssim.»

—Un jugador com Roberto Baggio seria possible aquí?

—(JM) «Jo crec que el Pep ha sigut una mica així. Al final ha marxat, ho sap ell i el seu entorn, per què. Crec que ha marcat una època.»

—(CP) «I no només aquí...»

—(JM) «Imagina't ara que ha sortit això del dopatge, en parla tothom... Un jugador que estigui aquí al club tants anys i que sigui tan important, t'influeix moltíssim. I jo crec que n'hi haurà més. El Puyol, possiblement, serà un d'aquests...»

Jofre Mateu és de Lleida, i Puyol, de la Pobla de Segur. Dues estrelles que vénen de ponent i que en aquesta conversa expliquen algunes de les interioritats del club. / J.M. LABURU

—(CP) «Para de fer la rosca!»

—Quan no estan entrenant o jugant els partits de competició, van a jugar a futbol alguna vegada amb amics?

—(CP) «No. Primer, perquè no podem. Només podem fer esport aquí. Tenim els altres esports prohibits.»

—Ah, sí?

—(CP) «Nosaltres ens devem al club, que és qui ens paga. Si prens mal fent un altre esport, li costes uns diners al club...»

—A futbol tampoc?

—(JM) «Ell no pot. Bé, jo

«EL BARÇA ÉS UN PROBLEMA PERQUÈ HO ACAPARA TOT. PER AIXÒ ÉS DIFÍCIL QUE ALTRES CLUBS PUGUIN CRÉIXER MOLT MÉS. SI HI HA UN JUGADOR BO, EL BARÇA SE L'ENDÚ»

tampoc puc, però ell està a un nivell que encara pot menys.»

—Una pregunta per a Carles Puyol, que veig que té pressa i ha d'anar-se'n. Amb un altre pentinat seria igualment Puyol? Vull dir, la seva cabellera vindria a ser

com la de Samsó?

—(CP) «Home, jo suposo que jugaria igual amb uns cabells que amb uns altres, però a mi m'agrada anar així i no canviaré perquè la gent m'ho digui.»

—Així, deu ser com Samsó, perquè és el seu secret i per això no ho pot dir...»

—(CP) «No, no és el secret. Això és una ximpleria.»

—Fa unes setmanes sortia al diari que Battistutta, jugador de la Roma, deia: «No puc més», i explicava que estava cansat i estressat per la pressió a la qual se'l sotmetia des de dues bandes, la selecció argentina i la Roma. Què en pensen d'aquests excessos?

—(CP) «Hi ha molts jugadors que tenen molta pressió, com el Rivaldo, per exemple. Li exigeixen el màxim aquí i al Brasil també. Poden arribar a un nivell d'estrès impressionant.»

—(JM) «Molta gent es pensa que ser futbolista és una ganga, però realment és una mica complicat i hi ha vegades que tot plegat et pot fer sentir malament. Rivaldo hi ha moments que ho passa malament. Fatiga moltíssim i està en una edat que ja has aconseguit totes les coses que volies, ja

no has de demostrar res i potser comences a tenir ganes de fer altres coses... Això deu passar a qualsevol professió. (Carles Puyol fa dos xuts i llança la pilota a Jofre Mateu, que la para amb el peu, assegut. Puyol se'n va. La conversa continua a la graderia del Camp Nou i, després, a la sala prop de la llotja.)

—Crec que en el cas d'aquests jugadors que ja han arribat al màxim, com Rivaldo, Battistutta, quan deixen de ser jugadors professionals, comença per a ells una segona bona època? I penso ara en Stòitxkhov, que va anar a jugar a Amèrica, al Japó...

—(JM) «És possible, però jo no crec que busquin una altra època de jugar. Stòitxkhov, per exemple, aquí va ser l'ídol de l'afició, ho va aconseguir tot. Llavors què passa? Un es diu: ara provaré una altra cosa, a veure si m'agrada. Com que estàs més relaxat, jugues diferent i pot ser que això et vagi bé.»

—Ho dic perquè potser si es juga sense pressió és com jugar altre cop com al començament, com quan anaves a l'escola.

—(JM) «El Pep ho ha dit així. Ell ha anat a un equip més o menys humil i ha notat un canvi bestial. Poder preparar el partit tota la setmana sense que ningú t'estigui a sobre, que hagi de jugar un partit dimecres, que hagi de pensar en això i en allò... Què passa aquí? Que només hi vénen els jugadors de molt de nivell i que estan capacitats per aguantar-ho. Hi han vingut molts jugadors que són boníssims però que aquí no ho han fet bé i després, quan van a un altre equip, resulta que són els millors. Passa el mateix que al futbol base. Hi ha jugadors que surten de baix, que són joves i poden anar-se formant. Si fossin al Barça, no pujarien. En futbol base tenen menys competència, menys pressió. Ara, a l'Argentina, per exemple, surten els jugadors com si fossin xurros. Potser aquí serien mediocres, però allà debuten a un nivell de competició bastant important. Llavors arriben aquí com a superestrelles. Al Barça hi vénen els crack, però a d'altres equips hi van tot tipus de jugadors que pel fet de ser de fora els cotitzen més i fan més afició. Però potser al planter n'hi ha un que és millor.»